

Τι μπορεί να σπρώξει έναν μεσήλικα πριν τις επτά το πρωί, μέρα εργάσιμη, μέσα Φλεβάρη αξιμέρωτα ακόμα, με 6 βαθμούς θερμοκρασία στο βουνό;

Ένα δίτροχο. Αυτό είναι το μέσον και ο σκοπός δεν είναι, παρά η ευχαρίστηση, μέσω της ταλαιπωρίας. Σκάρτα ενενήντα χιλιόμετρα από το Πεντελικό, στην περίμετρο της λίμνης του Μαραθώ να και επιστροφή με ελάχιστη χρήση ασφαλτόδρομων.

Ταλαιπωρημένη η περιοχή, από πυρκαϊές δεκαετιών, κωνοφόρα καμμένα, κουφάρια παρατημένα, ξεριζωμένοι κορμοί, φύση νεκρή. Κι' από κοντά η γη Η γυμνή, η ασκεπής πια
πο
γη που παρασέρνεται,
υ οι θυμωμένοι χείμαρροι κατεβάζουν τα φερτά υλικά της, που
καταστρέφουν τους χωματοδρόμους και τα μονοπάτια. Αλλά και η γη που αντιστέκεται.
Από τα κρινάκια που φυτρώνουν ανάμεσα από τα βράχια μέχρι τα αυτοφυή πευκάκια που
παλεύουν
να επιβιώσουν.

Βουτηγμένη στην υγρασία τους χειμερινούς μήνες στα ανήλια κομμάτια της, ξερή και στεγν

ή κάτω από τον ανελέητο θερινό ήλιο, την μεθεπόμενη εποχή.

Κι όμως παρά τα βαθιά τραύματα, παρά την αντιαισθητική δόμηση κι όλα τα δεινά που κληρονομεί, στέκεται ακόμα εκεί περίεργα ελκυστική, ενίοτε λαμπερή.

Με κάθε είδος χωμάτινη επιφάνεια με εκείνη που πλειοδοτεί βέβαια, να είναι η σκληρή, η βραχώδης και με πιο δύσκολη, κουραστική εκείνη με τα αλλεπάλληλα στρώματα ασχημάτιστων πετρών κάθε μεγέθους που απαιτούν ταλαντούχο και θαρραλέο χειριστή αν το ζητούμενο είναι να κινηθείς γρήγορα.

Ναι ένα δυνατό μηχανάκι είναι πάντα καλοδεχούμενο. Μέχρι ενός σημείου είναι πιο ευχάριστο, πιο παιχνιδιάρικο και πιο εύκολο. Αλλά και ένα λιγότερο ισχυρό συγκεντρώνει τα πλεονεκτήματά του. Δεν κουράζει, δεν αγχώνει, το ορίζεις με ευκολία. Δεν σε ξελιγώνει, δεν σε προκαλεί. Σε αυτή κατηγορία ανήκει και το CRF 250 L. Οι 22,8 ίπποι που παράγουν τα σχεδόν 250 κυβικά του δεν τρομάζουν ούτε πρωτάρη, μπορούν όμως να ευχαριστήσουν μια μεγάλη κατηγορία αναβατών.

Είναι ήσυχο, φιλικό, έχει τη μίζα ώστε αν σβήσει την ώρα που αγωνίζεσαι να ανέβεις κάποιο αντέρισμα, η διαδικασία να ξανάρθει στη ζωή είναι εύκολη άκοπη και αστραπιαία. Τέλος είναι και όμορφο. Έως πολύ όμορφο.

Διόμισυ ώρες μετά την αναχώρηση, ανεβαίνοντας ότι είχα κατέβει, με τη θερμοκρασία να αγωνίζεται να γίνει διψήφια, επέστρεφα με μια ήμερη πληρότητα έτοιμος να αντιμετωπίσω τις δυσκολίες που θα έφερνε η απρόβλεπτη καθημερινότητα.

Μια μέρα νωρίτερα.

Την ίδια περίπου ώρα ταλαιπωρούσα εαυτόν και εργαλείο, στη βόρεια πλευρά του Πεντελικού στο κακοτράχαλο μονοπάτι που κατεβαίνει στον Αγ. Λουκά, που οι βροχές, ο χρόνος και τα ανηφορικά περάσματα το έχουν κάνει ακόμα πιο δύσκολο. Κάτι σαν τάμα είναι να το διαβαίνεις σε συχνότητα μιας φοράς κάθε εποχή. Να νιώθεις τις αλλαγές. Τα χρώματα, οι μυρουδιές.

Να αντικρίζεις το εκκλησάκι, έτσι καθαρό ασβεστωμένο, μοναχικό, σαν την πιο ισορροπημένη μορφή θρησκευτικής πίστης, συμπαθή ακόμα και σε όσους δεν πιστεύουν.

Μια μέρα αργότερα.

Θαύμαζα το λουλούδι που είχε αποκτήσει ο Στάθης. Μοντέλο '96, XR δυόμιση, μιζάτο με 850 χιλιόμετρα στο οδόμετρο, Καινούργιο! Με δύο τρία πραγματάκια έξτρα, έλαμπε. Στη φορμόλη να το είχαν δεν θα είχε διατηρηθεί τόσο καλά.

人

[illegible]